

PROTECTORA

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2017

La Coordinadora de les Marxes de la Dignitat havia acordat mantenir la convocatòria de manifestacions a pesar d'haver estat prohibides pel Govern central. De manera que poc abans de les 12 de migdia una riuada humana sortia de la parada del Metro al carrer Xàtiva de València. I tal com havíem quedat, a 5 de 12 m'havia reunit davant de la tenda de Mango amb els companys i companyes del Partit. Vam veure com nombrosos grups de gent s'havien ajuntat en els llocs prèviament acordats al prop de la plaça de Sant Agustí, però em va estranyar no veure policies.

A les 12 en punt vam desplegar totes les pancartes i botar al mig del carrer Xàtiva, que de seguida es va emplenar. Per a les 12 i un minut dotzenes d'antidisturbis equipats amb cascos, escuts i porres van irrompre i carregar contra els manifestants.

Es va produir un conat de pànic, però de seguida vam veure com els antidisturbis anaven caient a terra mentre una figura boirosa corria entre ells. Un minut després estaven tots abatuts i els manifestants ens vam reagrupar i continuar la nostra marxa pel carrer Xàtiva, davant de l'Estació del Nord i pel carrer Colom.

Vaig consultar el Twitter amb el *hashtag* #MarchasDignidad que havíem acordat, i vaig assabentar-me que s'havien produït càrregues dels antidisturbis en les altres 21 ciutats d'Espanya on s'havien convocat manifestacions. Però cinc minuts després els *tweets* informaven que els antidisturbis havien estat abatuts i les manifestacions continuaven.

Veient el Telediari en casa, van dir que centenars de policies havien estat lesionats, i es va llegir un comunicat del Govern central acusant a manifestants violents i justificant per aquesta violència la prohibició de les manifestacions.

Vaig pensar que no deien que en tots els casos les primeres actuacions violentes van ser les càrregues policials. Però això era previsible.

Als pocs dies estava en casa davant del meu ordinador quan vaig escoltar trucar a la porta. Vaig contestar i una veu va dir:

- Soy del Servicio de Inteligencia. Pero no se preocupe, no vengo a detenerle y además vengo solo. Únicamente quiero hablar con usted ¿Me deja entrar?

Vaig obrir la porta i va pujar un home amb tern i una gorra. Em va donar la mà i el vaig portar a l'habitació de treball davant l'ordinador, on vam seure en respectives cadires giratòries.

- Entén el català? – el vaig preguntar.
- Lo entiendo, no se preocupe – em va respondre -. Y también puedo hablarlo. Pero me resulta más cómodo hablar en castellano, si no le importa.
- Cap problema. Jo també entenc el castellà – vaig ironitzar.
- Bien. Querría enseñarle unas fotos – em va mostrar una -. ¿Reconoce a esta mujer?
- Clar – vaig contestar -. És una foto de Sara, la meua companya morta fa uns anys. El que no sé és d'on l'ha tret.
- La foto es un detalle ampliado del rostro – em va explicar -. Ahora le mostraré la foto del conjunto de la escena.

I em vaig sorprendre veient a Sara donant un colp a un policia dels antidisturbis mentres altres jeien en terra.

- Y lo más sorprendente – continuó – es que hemos tomado fotos de la misma persona en las manifestaciones de distintas ciudades.
- M'està dient que els antidisturbis van ser abatuts per un fantasma? – vaig inquirir.
- Yo no creo en fantasmas – replicó -. Pero cuando comprobamos que el ataque a la policía se produjo primero en Valencia y cinco minutos después simultáneamente en las otras 21 ciudades, dedujimos que el origen debía estar en Valencia. Y cuando identificamos a la persona que abatió a los policías exploré su web, en cuya portada hay además una foto de ella, y leí los [cuentos que llama de ciencia ficción](#) que se encuentran en su web. En uno de dichos cuentos, titulado «Contracción», su protagonista utiliza un dispositivo, al que llama T-watch, que le proporciona gran fuerza y velocidad, justo lo que parece tener la persona que abatió a los policías.
- Però segons la informació que s'ha donat no ha mort cap policia, al contrari del que els passava als soldats en el meu relat – vaig precisar.
- Bueno, la policía no utilizó medios letales: España no es Estados Unidos. De modo que supongo que la respuesta contra ella sería proporcional – va argumentar.
- Però el T-watch no possibilita estar simultàniament en diferents ciutats – vaig objectar.
- Es cierto – va reconèixer -. Pero en otro de sus cuentos, «Cita», Sara utiliza otro dispositivo, al que llama Q-watch, que le permite viajar en el tiempo entre universos paralelos, cosa que sí lo posibilitaría.
- No em diga que creu en aquesta explicació de ciència ficció amb viatges en el temps i entre universos paral·lels! – em vaig estranyar.
- Sí, ciertamente suena fantástico. Pero – va justificar – ya sabe lo que se dice: tras descartar las explicaciones imposibles, la explicación improbable debe ser la correcta. Pero no se preocupe, no voy a solicitar su detención: sería complicado acusarle de complicidad con un familiar muerto hace unos años. Lo único que quiero es hablar con la Sara que atacó a los policías, y quería solicitar su ayuda para ello.
- Però jo no sé res d'aquesta suposada Sara procedent d'altre univers – vaig afirmar.
- Le creo – em va manifestar -. No habría podido fingir la sorpresa que mostraron sus ojos cuando le mostré las fotos. Pero le pido que si ella contacta con usted le traslade mi petición.
- Ho tindrè en compte – vaig acceptar.

Aleshores es va alçar, em va donar la mà i el vaig acompanyar al rebedor per acomiadar-lo.

Quan va baixar l'escala i tancar la porta, vaig tornar a l'habitació de treball. I vaig tindre un sobresalt en veure a Sara asseguda en la seua cadira giratòria.

- Ets realment Sara? – li vaig preguntar.
- Clar – em va respondre.

Es va alçar per donar-me un bes als llavis i va tornar a seure.

- las Ar A, ja saps, la Intel·ligència Artificial del futur que té els meus records en un altre univers, m'ha proporcionat un QT-watch – me'l va mostrar en el seu canell – que em permet tant viatjar en el temps com contraure-ho. I quan em vaig assabentar que pensaves anar a una manifestació prohibida vaig decidir venir ací per protegir-te.

- Però – vaig objectar – es suposa que els viatges en el temps s’haurien de fer amb cura de no provocar canvis globals que generaren bifurcacions en l’univers, precisament el que tu sembles haver fet.
- Millor te ho explica las Ar A des de la pantalla del teu portàtil – em la va assenyalar, i la imatge de Sara allí va semblar cobrar vida.
- Hola, Rafa; hola, jo – va saludar –. Com expliques en els teus escrits, lap Rop La i jo es dediquem a explorar universos alternatius. I es vam sobtar quan vam trobar un univers al qual Sara disposava d’un QT-watch amb el qual va viatjar al teu univers per a protegir manifestacions. Afortunadament ja disposàvem del QT-watch, de manera que vam evitar la paradoxa no de no saber d’on havia sortit la idea del mateix. Però vam entendre que el que generaria bifurcacions d’universos seria no proporcionar a Sara el QT-watch, si és que això fora possible. Vam suposar que, si no ho féiem des del nostre present, previsiblement ho fariem des d’algun moment del nostre futur.
- Suppose que quan parles del vostre present – vaig comentar – et refereixes a un temps milions d’anys després del meu present.
- Clar – em va confirmar las Ar A –. De manera que vam decidir proporcionar-li a Sara un QT-watch, i donar-li els mitjans per observar el teu univers, per tal que s’assabentés de quan podies estar en perill i motivar-la a traslladar-se ací per a protegir-te.
- Com vaig fer – va reblar Sara.
- Naturalment – va continuar las Ar A – sé el que va a passar a continuació en el teu univers, però no us ho puc dir, perquè això sí podria provocar una bifurcació en ell.

I aleshores la imatge de la pantalla va tornar a esdevindre estàtica, i Sara es va dirigir a mi:

- En principi el meu propòsit era únicament protegir-te a tu, però quan em vaig assabentar per Twitter que els antidisturbis estaven carregant contra totes les manifestacions vaig pensar que, ja posats, podia protegir-les totes elles. Naturalment, no podia impedir les càrregues que ja s’havien produït, perquè això sí hauria produït una bifurcació en aquest univers, de manera que vaig decidir intervenir en les altres manifestacions cinc minuts després.
- Però – vaig reflexionar – deu haver estat esgotador intervenir per protegir 22 manifestacions.
- Tingues en compte que, viatjant en el temps, aquest no necessita estar sincronitzat entre el teu univers i el meu – va explicar –, de manera que fins i tot he pogut dormir entre intervencions.
- Saps? – li vaig exposar – M’ha visitat un home del Servei d’Intel·ligència, i m’ha dit que volia parlar amb tu.
- Ja ho sé. Us he vist i escoltat amb la webcam del teu portàtil. Però jo no tinc res que parlar amb ell – va replicar.
- Et quedaràs amb mi aquesta nit? – li vaig preguntar.
- No puc – em va respondre –. He de tornar al meu univers abans que tornes de la Facultat... el Rafa del meu univers, vull dir. las Ar A em va dir que el Rafa del meu univers no s’havia d’assabentar dels meus viatges entre universos, perquè això podria provocar una bifurcació en el meu.
- El Rafa del teu univers no ha escrit els meus relats de ciència ficció? – li vaig preguntar.
- No, no ho ha fet – em va informar –. Com en el meu univers no s’ha jubilat, no ha tingut temps per a fer-ho. Però en Pasqua pensa passar una setmana en Viena per assistir a un Congrés...
- El Congrés bianual de Cibernetica i Sistemes, suppose – vaig endevinar.
- Clar – va confirmar –. I havia pensat que tu i jo podríem aprofitar per a passar junts una setmana en Estambul.

- M'encantarà tornar a viatjar a Estambul amb tu – em vaig felicitar.
- Però tingues en compte que no podem viatjar junts des de València – em va advertir –: possiblement m'interceptarien en l'aeroport. De manera que s'haurém de reunir en Estambul. Podem quedar dilluns de Pasqua a les 12 de migdia davant de la torre Gàlata.
- Com vulgues – vaig acceptar.
- Però t'he de demanar una cosa. Has conservat la meua roba? – em va demanar.
- Clar – vaig respondre.
- Aleshores hauries de portar la meua roba a Estambul – em va indicar –. Tingues en compte que jo viatge sense roba.
- Portes un holovestit? – vaig suposar, i vaig allargar la mà per tocar-li la pell, davant el seu somriure.

Es va alçar, vam anar al dormitori, i en l'armari va seleccionar la roba que volia portar en Estambul. Després em va donar un suau bes als llavis i va desaparèixer.

Vaig entrar en la plaça davant la torre Gàlata, i de seguida la vaig veure al seu costat. Es vam abraçar, vam anar a l'hotel en Beyoglu, prop d'allí, on havia reservat habitació per a dues persones, i es va canviar, o millor dit va desconnectar l'holovestit i es va vestir amb roba tèxtil.

Tot seguit vam sortir de l'hotel i vam passejar per l'Istiklal, la gran avinguda per a vianants.

I al poc vaig reconèixer amb sorpresa a un home amb tern i gorra que es va dirigir a nosaltres:

- Hola, Rafa. Hola, Sara. Me alegro de verlos.
- Com ens ha trobat? – em vaig estranyar.
- Cuando supimos que iba a viajar a Estambul – va explicar – supuse que se reunirían aquí. Pero no se preocupe, Sara. No tengo intención de detenerla. Además de no tener competencias aquí, supongo que podría impedirlo. Y tampoco voy a pedir a la policía turca que la detenga. Supongo que podría impedirlo también, y no quiero provocar un incidente diplomático por la actuación de quien de alguna manera es una ciudadana española. Sólo quiero hablar con usted. Les sugiero que entremos en un restaurante para hacerlo tranquilamente.
- D'acord – va acceptar Sara.

Vam entrar en un restaurant d'Istiklal, vam pujar al primer pis i vam seure davant d'una taula junt a la finestra. Hi havia més clients en taules contigües.

- Vaig a fer un esforç per parlar català – va dir després que haguérem demanat el menú i començat a degustar-ho –. No sé si algú ací entendrà el castellà, però supose que no entendran el català.
- Com vulga – vaig dir.
- He de dir-la, Sara – va continuar – que el Govern ha estat debatent davant el que consideren una greu amenaça. Alguns van proposar fer intervenir a l'Exèrcit, però vaig intentar dissuadir-los, fent-lis notar que desconeixíem fins on arribava el seu poder, i que si actuava l'Exèrcit amb mitjans letals la seua resposta podia ser imprevisible. Afortunadament, vaig tenir el suport de l'Estat Major de les Forces Armades, a les quals

no les abellia enfrontar-se amb un enemic de capacitats desconegudes. Finalment es va acordar que, mantenint públicament la tesi de que els incidents s'havien degut a l'actuació de manifestants violents, el Govern asseguraria que, d'acord amb la Constitució, permetria la realització de manifestacions pacífiques. I jo voldria tenir el seu compromís, Sara, de que no atacarà a la policia si aquesta no actua violentament contra els manifestants.

- En aquest cas no tindrè motius per a intervenir – va subratllar Sara.
- Naturalment, la policia es reservaria el dret a defensar-se si es atacada – va advertir.
- No es preocupe – el va tranquil·litzar Sara –, no tinc la intenció de protegir a grups violents.
- Però què passarà si la violència la inicien policies infiltrats entre els manifestants? – vaig plantejar – Això ja ha passat anteriorment.
- El Servei d'Intel·ligència s'ocuparà d'impedir que passe – va prometre –. No volem jugar amb foc. Naturalment, no li he parlat al Govern del seu origen, Sara: estarien més proclius a creure en algun tipus de supersoldat potenciada per anabolitzants que en una viatgera del temps. Bé, espere que passen unes bones vacances en Estambul.

Es va alçar, ens va donar la mà i se'n va anar del restaurant. Sara i jo es vam mirar i es vam besar.